

Julius raotti kaupan ovea varovaisesti. Sisältä kuului matalaa murinaa ja valtaisa koira hyppäsi ulko-ovea vasten räksyttäen kuin viimeistä päivää. "Noh, Lousku, päästäs asiakas sisään", kuului karkea, tukahtunut ärjäisy tiskin takaa. Koira vaikenä ja luikki isäntänsä luo vinkuen. Julius astui sisään empien. Hän sulki oven vilkuillen olkansa yli, ollakseen varma siitä, ettei koira hyökkäisi kimppuun silmän välittäessä. Vanhaukko istui keinutuolissa, päivänlehti valtavissa käsissään. Aluksi tuntui ettei mies ollut alkuunkaan huomannut Juliuksen saapumista, kunnes tämä vilkaisi nuorta poikaa närkästyneenä. "Mitäs siinä tölläät? Etkö kotirauhaa rakastavaa miestä ole ennen nähnyt?" ukko kysyi virnistäen. Julius raapi niskaansa kiusaantuneena - hän ei tiennyt mitä sanoa. "Saisinko rasiällisen suklaahippuja?" hän kysyi saatuaan ajatuksensa aisoihin. Ukko mulkaisi Juliusta kuin vähäjärkinen. Hän katsoi ruokaa notkuvia hyllyjä ja sitten taas Juliusta. "Kysyin; saisinko rasiällisen suklaahippuja!" Julius toisti kovempaa. Ukko puuskaisi, nousi keinutuolista ja hipsi karkkihyllyn luo. "Näitkö sinä halusit?" hän murahti osoittaen punaista purkkia, jonka kannessa oli räikein merkein kirjoitettu sana, "NAM". "Juu, juuri niitä", Julius vahvisti. Ukko noukki rasiän valtaisiin kämmeniinsä ja asetti sen tiskille. "Se tekisi sitten euron", hän mörisi ja pudisteli päätänsä tuohtuneena. Julius kaivoi taskustansa euronkolikon ja ojensi sen miehelle. Ukko murahti, puristi rahan suureen kouraansa ja poistui takahuoneeseen koira perässään. Julius nappasi rasiän ja juoksi ovelle riuhtaisten sen auki ja suunnaten jalkakäytävälle. Aurinko häikäisi Juliuksen silmiä, hänen kävellessään puusiltaa pitkin. Kesäloman loppuun ei ollut kauaa. Julius aikoi nauttia viimeisistä viikoista riemurinnoin. Huomenna hän lähtisi isovanhempiensa luo muutamaksi päiväksi. Julius loikki rappusia pitkin ulko-ovelle, kaivoi avaimen taskustansa ja avasi oven. Pieni, ruskea koira loikki Juliusta vasten innosta vinkuen. "Luna!" hän huudahti huomattessaan pikkuruiset tassunjäljet valkoisissa polvisukissaan. "Äiti ei tule pitämään tästä.." Hädissään hän yritti pyyhkiä mutaisia jälkiä pois. "Ei tule pitämään mistä?" kuului tiukka, tiedusteleva kysymys hänen yläpuoleltaan. Julius nosti katseensa ylös säikkynä. "Julius Anderson, mitä tämä on olevinaan?" hänen äitinsä tivasi kiukusta punaisena. Ennen kuin hän ehti vastata mitään, kuului hänen isosiskonsa kauhistunut kirkaisu. "Isä on kadonnut!" //: Päätin haastaa itsen ja kirjoittaa ihmisistä kertovan tarinan. :) Pientä haeskelua saattaa olla huomattavissa, mutta onneksi se ei ole vakavaa. ://